

— Кижи, юначе, попыта Клодій, който все държеше въ раба портфеля си, какво ще бѣди и оржѣето ти?

— Изъ най-напрѣдъ ще са бѣймы съ остри чукове, и ако останемъ живы и двама, приложи като са засмѣ съ лукавство Тетродій, ще употребимъ сабя.

— Съ остъръ чукъ! извика Главкъ; не си присмѣтихъ добръ, Лидонѣ; острийтъ чукъ е гръцко оржѣе и го познавамъ най-добръ; трѣбаше да чакашъ да са развижтъ повече тѣлеснытъ ти силы, които не сж равномѣрны за таквази борба; послушай ма остави острия чукъ.

— Невъзможно.

— Че защо?

— Казахъ го, защото той ма покани.

— Но той не та принуди на сила да приемень туй оржѣе.

— Честта ми ма принуждава, рече гордо Лидонъ.

— Лепидѣ, азъ турямъ на състязаніе два сестерціи срѣщо единъ, че Тетродій ще навье съ чука, и постоянствувамъ на истото състязаніе ако са срази послѣ и съ сабя.

— Приемамъ състязаніето, рече Лепидъ, и ако предложишъ три сестерціи срѣщо единъ. Лидонъ нема да са намѣри въ нужда за да употреби сабята. Много си благороденъ, Клодіе!

— А ты, Главке, що казвашъ!

— И азъ турямъ състязаніе три сестерціи срѣщо единъ.

— Добръ; склонявашъ прочее на три сестерціи срѣщо единъ?

— Склонявамъ.

Клодій записа състязаніето въ книжката си.

— Позволи ми, великодушный мой покровителю, рече съ низкъ гласъ Лидонъ на Главка, какво ще спечели отъ състязаніето побѣдительтъ гладіаторъ?

— На хлядата седемъ.

— Увѣренъ ли си че толкъсь?

— Да; но срамота е да мыслишь повече за паритъ отъ колкото за честта. Ехъ, Римляны! во всячкытъ си работы сте Римляны.

— Не ма обиждай, Главке, и туй като казваше мѣдното лице на гладіатора са причерви. Азъ и за едного и за другото мыслижъ, ако да не гледахъ на паритъ ставахъ ли гладіаторъ?

— Низскы чувства! желяжъ да са навьешъ; сребролюбецътъ никога не быза герой.

— Азъ не съмъ сребролюбецъ, рече Лидонъ гордо и сърдито и са оттегли въ единъ жгълъ на стаята.